

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 נובמבר 2010

ע"ש 1066-09 ד"ר דן נגלר נווה נ' שר הבריאות-מדינת ישראל ואח'

בפני כב' השופטת שרה ברוש

ד"ר דן נגלר נווה

המערער

נגד

המשיבים

1. שר הבריאות – מדינת ישראל
2. כב' השופט (בדימוס) ורדי זיילר
3. הוועדה לפי סעיף 47 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש) תשל"ט-1979
4. משרד הבריאות

פסק דין

1. ערעור לפי סעיף 51 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש) תשל"ט-1979 (להלן: "הפקודה"), על צו שניתן לפי סעיף 45 לפקודה על ידי המשיב 2, כב' השופט (בדימוס) ורדי זיילר (להלן: "המשיב 2" או "השופט זיילר"), לו הואצלו סמכויותיו של שר הבריאות, המשיב 1, (להלן: "המשיב 1" או "שר הבריאות"). בצו הותלה רשיונו של המערער, רופא שיניים במקצועו, לעסוק ברפואת שיניים לתקופה של ארבע שנים, החל ביום 1 במאי 2009. הערעור מתייחס גם להחלטה של המשיבה 3, וועדה שהוקמה לפי סעיף 47 לפקודה, אשר דנה בשתי קובלנות שהגיש המשנה למנכ"ל משרד הבריאות (להלן: "המשיבה 3" או "הוועדה") נגד המערער.
2. ביום 17.10.04 הגיש המשנה למנכ"ל של המשיב 4 (להלן: "המשיב 4" או "משרד הבריאות"), קובלנה נגד המערער בעילה של חוסר יכולת ורשלנות בטיפול של התקנת תותבת לאחת ממטופלותיו בשנת 1996, וכן בהתנהגות שאינה הולמת רופא שיניים מורשה (להלן: "הקובלנה הראשונה").
- ביום 2.2.05 הגיש המשנה למנכ"ל של המשיב 4 קובלנה נוספת כנגד המערער, בעילה של התנהגות שאינה הולמת וגילוי של חוסר הגינות, בתביעת תשלומים בשנת 1996 מחברת ביטוח עבור טיפולים שלא בוצעו בפועל באחד ממטופליו (להלן: "הקובלנה השנייה").
- ביום 5.2.06 הוגשה תוספת לקובלנה הראשונה, המייחסת למערער התנהגות שאינה הולמת, בשל התעלמותו מפניותיו של משרד הבריאות ליתן תגובה לתלונת המטופלת ולקבלת הרשומות הרפואיות הרלוונטיות לטיפול בקובלנה הראשונה. עוד נטען, כי המערער התחמק מלהשיב למתלוננת כספים שגבה ממנה שלא כדין.
3. הסמכות להתלות רישיון לעיסוק בריפוי שיניים לפי סעיף 45 לפקודה, נתונה לשר הבריאות על פי מספר עילות המנויות בסעיף. לענייננו רלבנטיות העילות בסעיף (1)45 לפקודה:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 נובמבר 2010

ע"ש 1066-09 ד"ר דן נגלר נווה נ' שר הבריאות-מדינת ישראל ואח'

"...דרך שאינה הולמת מורשה לריפוי שיניים" ובסעיף 45(3) לפקודה: "...חוסר יכולת או רשלנות חמורה במילוי תפקידיו כמורשה לרפוי שיניים".
סמכות זו הואצלה למשיב 2.

4. לפי סעיף 47 לפקודה, צו להתליית רישיון לא יינתן, אלא אם ניתנה לאדם שנגדו הוגשה התלונה הזדמנות להגיש ולטעון את טענותיו לפני ועדה שמינה השר, "בין דרך קבע ובין לעניין פלוני".

במקרה דנן, קיימה הועדה 12 ישיבות במהלכן שמעה ראיות וטיעונים לעונש.

5. כאמור במכתבה של הוועדה לשר הבריאות מיום 1.1.09 (נספח ב' לערעור), נמצא, כי בהתנהלות המערער ביחס לשתי הקובלות, קיים "שילוב קשה של חוסר יושר, כשל מקצועי, פגיעה חמורה באמינות יחד עם נסיון לעשיית עושר ולא במשפט", ובהמשך נכתב, כי "השפל המוסרי שנחשף, כאמור, כמעמיד בספק, לדעת הועדה, את התאמתו של הנקבל, מבחינה אישית למקצוע הרפואה, שהוא מקצוע של אמון ויושר". עם זאת, הביאה הועדה בחשבון את עברו הנקי של המערער כנסיבה להקלה עימו. הצעתה למערער, היתה, "לשקול להתנזר מעבודה מקצועית בקליניקה פרטית, ולמצוא עבודה במוסד בו יוכל להתפרנס ממתן טיפולי שיניים אבל בפיקוח מקצועי צמוד וכשענייני הכספים לא יהיו בידיו".

המלצתה של הוועדה באשר לאמצעי המשמעותי, היתה, להתלות את רישיונו של המערער בפועל. דעתה הייתה, כי תקופת ההתלייה צריכה להיות שנה אחת לפחות, אולם, בסופו של דבר קבעה, כי "התמשכות הזמן משנת 1996 כשהתרחשו האירועים ... עד היום הזה, מצדיקה כי המלצתנו אליך שר הבריאות היא כי תתלה את רישיונו של הנקבל הד"ר דן נווה נגלר לשישה חודשים" (הדגשות המקור, ש.ב.).

6. המלצת הועדה הועברה למשיב 2. המשיב 2, אימץ את ממצאי הועדה ומסקנותיה בתחום המקצועי, אך הסתייג מהמלצתה באשר לצעדים המשמעותיים שיש לנקוט נגד המערער. המשיב 2, הסתייג מקולת העונש שהציעה הועדה, משום שסבר שאין המדובר במעשי רשלנות מקריים, אלא ב"פעילות פסולה כשהיא מתוכננת, במזיד, ובמרמה".
המשיב 2 קבע, כי פעילות כזו, הנעשית נגד מטופל, תוך ניצולו של טיפול רפואי למטרת הוצאת כספים במרמה, היא "שפלות מוסרית שחובה לגדוע אותה" באמצעות ענישה מחמירה ומרתיעה.

המשיב 2 הביא בחשבון שיקוליו, כי הועדה היא ועדה מקצועית ששומה לאמץ את המלצותיה ואת חלוף הזמן מאז בוצעו עבירות המשמעת, ועל כן נמנע מלהמליץ על ביטול רישיונו של המערער לצמיתות, והסתפק בהתליית רישיונו למשך 4 שנים.

7. כנגד החלטה זו של המשיב 2 הוגש הערעור שבפני בהתאם לסעיף 51 לפקודה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 נובמבר 2010

ע"ש 1066-09 ד"ר דן נגלר נווה נ' שר הבריאות-מדינת ישראל ואח'

הערעור מתייחס לשלושה עניינים. האחד, ביטול הצו והקובלנות בטענה של הגנה מן הצדק; השני, ביטול החלטת הועדה להרשיע את המערער בדין המשמעת, משום שלא הוכחה אשמתו; השלישי, ביטול הצו של המשיב 2 להתליית רשיונו של המערער לארבע שנים בפועל, ולהסתפק בעונש של התראה או נזיפה, או לחילופין, בהתליית הרשיון לחצי שנה בלבד, בהתאם להחלטת הועדה.

8. לעניין ההגנה מן הצדק, טען המערער בפני הועדה, כי היה עליה למחוק על הסף את הקובלנות כנגדו. הועדה, כמו גם המשיב 2, דחו את טענתו. המערער שב והעלה טענה זו גם בפני.

המערער טען, כי האירועים נשוא הקובלנות אירעו 13 שנים לפני הגשת הקובלנות, ובמשך שנים נמנע הגורם המטפל במשרד הבריאות לטפל בה, מבלי שנתן כל נימוק להשהיה קיצונית ובלתי סבירה זו.

לא מצאתי להתערב בהחלטותיהם של הוועדה ושל המשיב 2 בעניין זה.

9. בעל"ע 2531/01 שמעון חרמון נ' הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל-אביב יפו (לא פורסם, ניתן ביום 16.3.04, להלן: "פס"ד חרמון"), דן בית המשפט העליון בדוקטרינה של הגנה מן הצדק, בשל שיהוי לא סביר בהגשת הליכי משמעת. באותו מקרה, ביצע המערער, בהיותו עורך דין, עבירת רצח. בטרם הורשע בדינו, פרש המערער מרצונו מתברות בלשכת עורכי הדין. 13 שנים לאחר ביצוע העבירה, ולאחר שהמערער ריצה את עונשו, יזם הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין הליך משמעתי נגדו, במטרה להוציאו מהלשכה. כב' השופטת פרוקצ'יה קבעה באותה פרשה:

"...נסיבות עניין זה חושפות שיהוי חמור בהליך המשמעת שננקט על ידי הועד המחוזי כנגד המערער. השתהותו של הקובל במשך שנים רבות עד לנקיטת ההליך חורגת באופן קיצוני מאמות מידה סבירות המתחייבות באכיפת דין המשמעת, ויש בה כדי לפגוע בעיקרי הצדק וההגינות הנדרשים לקיום הליך משמעת. שיהוי כזה, שאין בצידו כל הצדק סביר, פוגע בתכליתו של דין המשמעת לאכוף נורמות התנהגות ראויות בסמיכות ככל האפשר לאירוע נשוא המשפט. הוא אינו מתיישב עם חובת הרשות הציבורית למצות תוך זמן סביר את סמכותה לנקוט בהליכים נגד נאשם כאשר מלוא האמצעים נתונים בידה..."

10. המערער הפנה לדבריה הנ"ל של כב' השופטת פרוקצ'יה, וטען, כי בדומה לפס"ד חרמון, גם במקרה זה, ישב המשיב 4 בחיבוק ידיים במשך שנים, ללא כל סיבה, ולא טרח להגיש את הקובלנות. לטענתו, אם קבע בית המשפט כי רוצח זכאי להגנה מן הצדק בנסיבות של שיהוי, הרי שיש להחיל דוקטרינה זו אף על רופא שיניים המואשם בעבירות משמעת מינוריות, כהגדרתו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 נובמבר 2010

ע"ש 1066-09 ד"ר דן נגלר נווה נ' שר הבריאות-מדינת ישראל ואח'

דא עקא, שכב' השופטת פרוקציה בפס"ד תרמון, הדגישה, כי שאלת תחולת הגנה מן הצדק בשל שיהוי, מחייבת איזון בין שלושה יסודות: השיהוי הסוביקטיבי – התנהגותו של יוזם ההליך; השיהוי האוביקטיבי – השפעת חלוף הזמן על האינטרסים הלגיטימיים של בעלי הדין; הפגיעה בשלטון החוק – מידת הפגיעה בשלטון החוק עקב ביטול ההליך. במסגרת האיזון בין היסודות יש לשקלל את שאלת חלוף הזמן, מאז היו בידיו של הקובל כל האמצעים הנדרשים לצורך נקיטת הליך המשמעת, וכן את ההיקף ואופי הפגיעה הצפויה בנקבל כתוצאה מהאיחור בנקיטת ההליך. ההליך יבוטל במקרים קיצוניים וחריגים בלבד, במידה, וההליך המשמעתי עומד בסתירה בולטת לדרישות הצדק וההגנות.

11. לא שוכנעתי שמידת הפגיעה במערער הגיעה לרמה הנדרשת בפסיקה. הוועדה, כמו גם המשיב 2, קבעו, כי התנהלותו של המערער היא זו שגרמה לאיחור בהגשת הקובלנה. כך אמרה הוועדה: **"הנקבל לא שיתף פעולה עם משרד הבריאות ולא נענה למכתבים רבים שנשלחו אליו. מכתבים רבים, שנשלחו לנקבל, חזרו למשרד הבריאות מהסיבה שלא נדרשו על ידי הנקבל... שיטת הנקבל שלא להמציא מסמכים, ושלא לשתף פעולה עם משרד הבריאות, ניכרת עד לתקופות האחרונות, בהן עשה משרד הבריאות מאמץ לברורים מקיפים איתו בועדה שמונתה, בעניינו".** אף המשיב 2 התייחס לחוסר שיתוף הפעולה והתחמקותו של המערער ממתן הסברים ומהצגת חומר רפואי שנדרשו לצרכי בירור ההליך המשמעתי. במצב דברים זה, לא ניתן לדעת, מתי היה בידי המשיב 4 מלוא החומר הדרוש לצורך פתיחת ההליך המשמעתי, אך עולה, שהמערער גרם לעיכוב בכך שלא המציא את החומר שנדרש. המערער גם לא הבהיר וטען כיצד פגע השיהוי ביכולתו להתגונן בהליך הננקט נגדו. המערער מוסיף וטוען, כי מאחר שבראש הוועדה עמד מנהל מחלקת בריאות השן אצל המשיב 4, יש בכך להטיל ספק ביכולתה של הוועדה לבקר את אנשי המשרד ומנהליו בשל השיהוי. אין ממש בטענה זו. הוועדה התחשבה ונתנה משקל רב לטענת השיהוי, כאשר קבעה את האמצעי המשמעתי שיינקט כנגד המערער.

12. הוועדה והמשיב 2 הגיעו למסקנה, כי בנסיבות הענין, אין השיהוי מצדיק את ביטולן של הקובלות וההליך המשמעתי שנקט כנגד המערער, אך יש להביאו בחשבון כנסיבה לקולא בקביעת האמצעי המשמעתי שיינקט נגדו. מסקנה זו, סבירה בעיני, ולא מצאתי כי נפל בה פגם המצדיק התערבותי.

13. אשר להוכחת אשמתו, טען המערער, כי שגו הוועדה והמשיב 2, בקבעם, שהמערער עבר עבירות משמעתיות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 נובמבר 2010

ע"ש 1066-09 ד"ר דן נגלר נווה נ' שר הבריאות-מדינת ישראל ואח'

לטענת המערער, לא הוכחה אשמתו בראיות שהובאו. בעניין זה, טען המערער, כי לשם בירור אופן הטיפול הרפואי נשוא הקובלנה הראשונה, נבדקה המתלוננת על ידי הרופא המחוזי ד"ר גורדון; ד"ר גורדון פעל ללא סמכות חוקית, תוך פגיעה בזכויות יסוד; ד"ר גורדון לא שמע את טענותיו של המערער, ולא איפשר לו לעיין בחומר הראיות ולמסור את תגובתו; בבדיקה שנעשתה ע"י ד"ר גורדון, לא זכה המערער לייצוג משפטי; ד"ר גורדון הסתמך על גירסת המתלוננת בלבד ולא ניהל פרוטוקולים כנדרש. ד"ר גורדון ניסח את הקובלנה כנגד המערער, למרות שהסמכות לעשות כן נתונה למנכ"ל משרד הבריאות, כך המערער.

14. הועדה קיבלה את הממצאים של ד"ר גורדון, וקבעה, כי המדובר ב"ממצאי אמת" באשר לטיפול (בלשונה). איני מוצאת מקום להתערב בקביעות מקצועיות מסוג זה. כלל ידוע הוא, כי בית המשפט, בחליך שנערך לפי סעיף 45 לפקודה, בודק את סבירות ההחלטה ואין הוא מתערב בקביעות מקצועיות ובממצאים עובדתיים של ועדת מומחים, שאושרה ונבחנה על ידי הרשות המוסמכת. הלכה היא, כי בית המשפט לא יתערב בהחלטה של ועדה מקצועית כל עוד לא נפלה בה שגגה חמורה, או שממצאיה אינם מעוגנים בחומר הראיות. כך בע"א 3425/90 ד"ר אלכסנדר פינסטרבוס נ' שר הבריאות, פ"ד מו(1) 321, עמ' 330-329.

"נראה לי על-כן, כי בבואנו לבחון את קביעותיה העובדתיות של הוועדה, נעשה כן על-פי הכללים המנחים אותנו שעה שאנו מתבקשים לשקול התערבות במימצאיה של דרגה שיפוטית נמוכה יותר, שכן גם במקרה דנן נערכו חקירה ודרישה יסודיות ומקיפות על-ידי חברי ועדה שהיא מעין שיפוטית, שמיומנות להם בנושא הנבדק ושהם בעלי הבנה בנושאים הרפואיים שנחקרו.

נתערב איפוא במימצאיה רק אם יתברר, כי הוועדה שגתה שגיאה חמורה ועקרונית בקביעתם, או שהמימצאים אינם מעוגנים בחומר הראיות".

15. ממצאיו של ד"ר גורדון נוגעים לאופי הטיפול נשוא הקובלנה הראשונה ותוצאותיו. המדובר בהערכה מקצועית על סמך התרשמותו המקצועית ובדיקתה של המתלוננת. הועדה בחנה את הממצאים, בחינה מקיפה ומעמיקה ונתנה את המלצתה, רק לאחר ששמעה את טענותיו של המערער, אשר אף הסתייע בהבאת מומחה מטעמו. מסקנות הועדה בעניינים המקצועיים הועברו למשיב 2, שבחן אף הוא בחינה יסודית ומעמיקה את החומר שהובא בפניו. ממצאיו של ד"ר גורדון נבחנו בשני שלבים, על ידי גורמים מקצועיים שלהם יכולת להתרשם באופן בלתי אמצעי מאמינות הבדיקות הרפואיות של ד"ר גורדון. איני מוצאת להתערב במסקנת הועדה, שקבעה שאין מקום לחלוק על ממצאיו של ד"ר גורדון.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 נובמבר 2010

ע"ש 1066-09 ד"ר דן נגלר נווה נ' שר הבריאות-מדינת ישראל ואח'

16. ביחס לקובלנה השנייה, טען המערער, כי לא הוכחה אשמתו בעבירה משמעתית. בענין זה, פרס המערער במסגרת הערעור דגן, את גירסתו ביחס לדיווחים שהעביר לחברת הביטוח בעניין הטיפול בנשוא הקובלנה השנייה. המערער התייחס לעדויות שנשמעו בפני הוועדה ולממצאיה העובדתיים ביחס לאותן עדויות. אכן, אין המדובר בממצאים רפואיים, אך אין בכך להצדיק את בירור טענותיו העובדתיות של המערער במסגרתו של הערעור.
17. הקובלנה השנייה, נבדקה לעומק על ידי המשיב 2 אשר בחן את טענתו של המערער, כי המדובר בסכסוך כספי במישור האזרחי, שאינו גובל בעבירת משמעת. המשיב 2 קבע, כי בעניין זה הגיש המתלונן תביעה כספית נגד המערער, והמערער לא הופיע בשש ישיבות של בית משפט שנקבעו לדיון בתביעה, ובסופו של יום התקבלה התביעה במעמד צד אחד. המערער לא הגיש ערעור על פסה"ד שניתן בתביעה. המערער לא התנגד להחלטתה של חברת הביטוח להפסיק את שיתוף הפעולה עימו. המשיב 2 קבע, כי בפעולותיו מול חברת הביטוח, עבר המערער עבירה משמעתית של התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה, מאחר ורימה את המטופל ואת חברת הביטוח. המשיב 2 מצא פן של חומרה בעובדה שמערער נמנע מלהחזיר למטופל כספים שנטל ממנו שלא כדין. לא מצאתי להתערב בממצאיו החד-משמעיים של המשיב 2, אשר שקל ובדק את מלוא השיקולים והטענות הרלבנטיות והגיע למסקנה סבירה, ראויה ונכונה.
18. על אף החומרה שבמעשיו של המערער כמתואר בצו של המשיב 2, אני סבורה, כי טענותיו של המערער באשר ליחס שבין המלצת הוועדה להתלות את רשיונו לתקופה של חצי שנה בלבד, ובין הצו של המשיב 2 המתלה את רשיונו למשך ארבע שנים, ראויות לבחינה. המערער טען, כי המשיב 2 הפך על פיה את החלטת הוועדה וכפל את עונש ההתלייה פי שמונה. בכך, לטענתו, התעלם המשיב 2 מפסיקת בית המשפט העליון, לפיה ועדה לפי סעיף 44 לפקודה, היא ועדה מעין שיפוטית, המשולה לערכאה ראשונה שיפוטית. בית משפט יתערב במסקנותיה, רק אם הוועדה שגתה שגיאה עקרונית, או שממצאיה אינם מעוגנים בחומר הראיות.
19. בטרם אתייחס לטענת המערער לגופה, אני רואה להעיר, כי המערער ביקש לאחוז את החבל משני קצותיו. כאשר תקף המערער את ההרשעה לגופה, לא טען למקצועיותה של הוועדה ולא התייחס להלכה הקובעת, כי היקף ההתערבות בהחלטותיה המקצועיות, מצומצם. לא כך נהג, כאשר ביקש לאמץ את המלצתה בענין העונש, אז תמך את טענותיו על הלכות של בית המשפט העליון אשר קבעו את ההיקף המצומצם של ההתערבות בהחלטות הוועדה (ראו, בעיקרי הטיעון של המערער: ע"א 3786/90 ד"ר ברוך נגד שר הבריאות פד"י מו(1) 671, 661 – 1992 וכן רע"א 8074/06 ד"ר זיאדן נגד שר הבריאות, תק-על 2007 (1) 1767, 2007).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 נובמבר 2010

ע"ש 1066-09 ד"ר דן נגלר נווה נ' שר הבריאות-מדינת ישראל ואח'

20. יחד עם זאת, צודק המערער בטענתו, כי אין לבטל כלאחר יד, את החלטת הוועדה שישבה על המדוכה במהלך שלוש שנים, קיימה כ-12 ישיבות, שמעה עדים ועיינה בכמות גדולה של מסמכים וראיות, והתרשמה ישירות מן החומרה שבמעשיו. המערער הדגיש, כי המשיב 2 בחן את המלצות הוועדה מבלי שהעדים הופיעו בפניו, וללא בחינה בלתי אמצעית של הראיות לגופן, ולא שמע אף את טענות הצדדים. במצב דברים זה, הסטייה הכה משמעותית בהיקף תקופת התליית הרשיון, מחייבת לבחון את שאלת סבירות תקופת ההתלייה.

21. המשיב 2 קבע בשיקוליו, כי אין להתעלם מגישת הוועדה המקצועית, וכי שומה עליו לאמץ את המלצותיה. המשיב 2 אף ציין, כי נתן משקל לגישת הוועדה באשר לתקופת ההתלייה. יחד עם זאת, אני סבורה, כי הסטייה מלמדת על כך כי לא ניתן משקל מספיק וראוי למסקנת הוועדה אל מול המשקל שנתן המשיב 2 לחומרת המעשים של המערער, לפי גישתו. איזון ראוי בין החמלצה של הוועדה ובין חומרת המעשים כפי שתוארה בהחלטת המשיב 2, צריך היה לבוא לידי ביטוי בהיקף תקופת ההתלייה. החלטת הוועדה לנוכח החומרה במעשיו של המערער, מקלה מידי עם המערער, אך המשיב 2 חרג באופן קיצוני מהחלטתה. יש לראות בכך טעות המצדיקה את התערבותו בית המשפט.

22. לאחר שבחנתי את המלצת הוועדה, אל מול תאור המעשים וחומרתם כפי שעלו מהחלטתה ומהחלטת המשיב 2, הגעתי למסקנה, כי באיזון ראוי של השיקולים השונים, מחד גיסא, חומרת המעשים כפי שעמדו עליהם הוועדה והמשיב 2, ומאידך גיסא, שיקוליה של הוועדה להקל בעונשו נוכח השיהוי הרב מאז בוצעו המעשים, יש להעמיד את תקופת ההתלייה על שנתיים ימים בלבד.

23. על כן, אני מקבלת את הערעור באופן שתקופת ההתליה תעמוד על שנתיים ימים, החל ביום 1.1.2011

כל צו ביניים לעיכוב הליכים – מבוטל החל ביום 1.1.2011.

בנסיבות העניין – אין צו להוצאות.

ניתן היום, י"א כסלו תשע"א, 18 נובמבר 2010, בהעדר הצדדים.

שרה ברוש

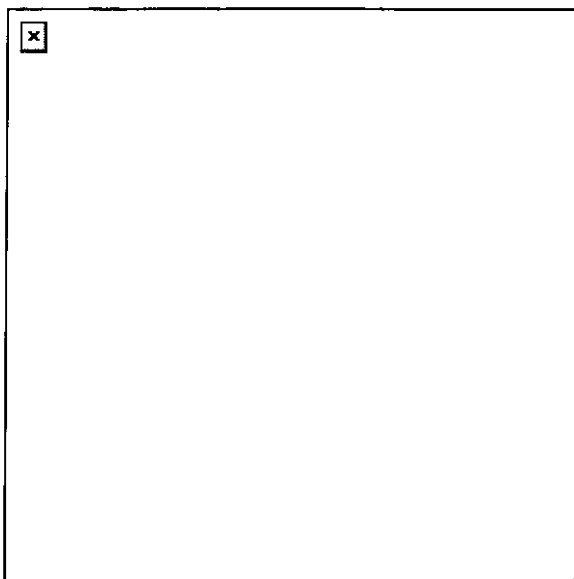
המזכירות תשלח עותק פסק הדין לצדדים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 נובמבר 2010

ע"ש 1066-09 ד"ר דן נגלר נווה נ' שר הבריאות-מדינת ישראל ואח'

18 נובמבר 2010

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"ש 1066-09 ד"ר דן נגלר נווה נ' שר הבריאות-מדינת ישראל ואח'

בפני כב' השופטת שרה ברוש

ד"ר דן נגלר נווה

נגד

המעורר

המשיבים

1. שר הבריאות - מדינת ישראל
2. כב' השופט (בדימוס) ורדי זילר
3. הוועדה לפי סעיף 47 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש) תשל"ט-1979
4. משרד הבריאות

פסק דיין

1. יענינו לפי סעיף 51 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש) תשל"ט-1979 (להלן "הפקודה"), על צו שניתן לפי סעיף 45 לפקודה על ידי המשיב 2, כב' השופט (בדימוס) ורדי זילר (להלן "המשיב 2" או "השופט זילר"), לו הואצלו סביבויותיו של שר הבריאות, המשיב 1, (להלן "המשיב 1" או "שר הבריאות") בצו הותלה רשיונו של המעורר, רופא שיניים במקצועו, לעסוק ברמאות שיניים לתקופה של ארבע שנים, החל ביום 1 במאי 2009 (להלן "המעורר בתייחס גם להחלטה של המשיבה 3, ווועדה שהוקמה לפי סעיף 47 לפקודה, אשר דנה כשתי קובלנות שהגיש המשיבה למנכ"ל משרד הבריאות (להלן "המשיבה 3" או "הוועדה") נגד המעורר
2. ביום 17.10.04 הגיש המשיבה למנכ"ל של המשיב 4 (להלן "המשיב 4" או "משרד הבריאות"), קובלנה נגד המעורר בעילה של חוסר יכולת ורשלנות בטיפול של התקנת תותבת לאחת מביטופלתי בשנת 1996, וכן בהתנהגות שאינה הולמת רופא שיניים פורשה (להלן: "הקובלנה הראשונה").
- ביום 2.2.05 הגיש המשיבה למנכ"ל של המשיב 4 קובלנה נוספת כנגד המעורר, בעילה של התנהגות שאינה הולמת וגילוי של חוסר הגינות, בתביעת תשלומים בשנת 1996 מחברת ביטוח עבור טיפולים שלא בוצעו בפועל באחד מביטופליו (להלן "הקובלנה השנייה").
- ביום 5.2.06 הוגשה תוספת לקובלנה הראשונה, המייחסת למעורר התנהגות שאינה הולמת, בטל התעלמותו מפניותיו של משרד הבריאות ליתן תגובה לתלונת המטופלת ולקבלת הרשומות הרפואיות הרלוונטיות לטיפול בקובלנה הראשונה יעד נטען, כי המעורר התחמק מלהשיב למתלוננת כספים שגבה ממנה שלא כדין
3. הסמכות להתלות רישיון לעיסוק בריפוי שיניים לפי סעיף 45 לפקודה, נתונה לשר הבריאות על פי מספר עילות המנויות בסעיף. לננינו רלבנטיות העילות בסעיף (1)45 לפקודה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 נובמבר 2010

ע"ש 1066-09 ד"ר דן נגלר נווה נ' שר הבריאות- מדינת ישראל ואח'

"...דרך שאינה הולמת מורשה לריפוי שיניים" ובסעיף 3(45) לפקודה. "חוסר יכולת או

רשלנות חמורה במילוי תפקידיו כמורשה לריפוי שיניים"

סמכות זו הואצלה למשיב 2.

4. לפי סעיף 47 לפקודה, צו להתליית רישיון לא יינתן, אלא אם ניתנה לאדם שגדו הנושא התלויה הזדמנות להגיש ולטעון את טענותיו לפני ועדה שבינה השר, "בין דרך קבע ובין

לעניין פלוני"

במקרה דנן, קיימה הועדה 12 ישיבות במהלכן שמיעה ראיות וטיעונים לעונש

5. כאמור במכתבה של הועדה לשר הבריאות מיום 1.1.09 (נספח ב' לערעור), נמצא, כי בהתנהלות המערער ביחס לשתי הקובלות, קיים "שילוב קשה של חוסר יושר, כשל

מקצועי, פגיעה חמורה באמינות יחד עם נסיון לעשיית עושר ולא במשפט", ובהמשך נכתב, כי "השפל המוסרי שנחשף, כאמור, כמעמיד בספק, לדעת הועדה, את התאמתו של

הנקבל, מבחינה אישית למקצוע הרפואה, שהוא מקצוע של אמון ויושר". עם זאת, הביאה הועדה בחשבון את עברו הנקי של המערער כנסיכה להקלה ניימו הצעתה למערער, היתה, "לשקול להתנזר מעבודה מקצועית בקליניקה פרטית, ולמצוא עבודה במוסד בו יוכל

להתפרנס ממתן טיפולי שיניים אבל בפקוח מקצועי צמוד וכשענייני הכספים לא יהיו בידיו".

המלצתה של הועדה באשר לאמצעי המשמעת, היתה, להתלות את רישיונו של המערער בפועל דעתה הייתה, כי תקופת ההתלייה צריכה להיות שנה אחת לפחות, אולם, בסוגו של

דבר קבעה, כי "התמשכות הזמן משנת 1996 כשהתרחשו האירועים ... עד היום הזה, מצדיקה כי המלצתנו אליך שר הבריאות היא כי תתלה את רישיונו של הנקבל הד"ר דן נול

נגלר לשישה חודשים" (הדגשות המקור, ש.ב.)

6. המלצת הועדה הועברה למשיב 2. המשיב 2, אימץ את ממצאי הועדה ומסקנותיה בתחום המקצועי, אך הסתייג מהמלצתה באשר לצעדים המשמעתיים שיש לנקוט נגד המערער

המשיב 2, הסתייג מקולת העונש שהציעה הועדה; משום שסבר שאין המדובר במעשי רשלנות מקריים, אלא ב"פעילות פסולה כשהיא מתוכננת, במזיד, ובמרמה"

המשיב 2 קבע, כי פעילות כזו, המנושית נגד מטופל, תוך ניצולו של טיפול רפואי למטרת הוצאת כספים במרמה, היא "שפלות מוסרית שחובה לגדוע אותה" באמצעות ענישה

בחרמיה ומרתיעה

המשיב 2 הביא בחשבון שיקוליו, כי הועדה היא ועדה מקצועית ששומה לאמץ את המלצותיה ואת חלוף הזמן מאז בוצעו עבירות המשמעת. ועל כן נמנע מלהחליץ על ביטול

רישיונו של המערער לצמיתות, והסתפק בהתליית רישיונו לכישך 4 שנים

7. כנגד החלטה זו של המשיב 2 הוגש הערעור שבפני בהתאם לסעיף 51 לפקודה

2 מתוך 7

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 נובמבר 2010

ע"ש 1066-09 ד"ר דן נגלר נווה נ' שר הבריאות-מדינת ישראל ואח'

1. המערער מתייחס לשלושה עניינים האחד, ביטול הצו והקובלנות בטיענה של הגנה מן הצדק.
2. השני, ביטול החלטת הועדה להרשיע את המערער כדין המשימית, כשום שלא הוכחה
3. אשמתו, השלישי, ביטול הצו של המשיב 2 להתליית רשיונו של המערער לארבע שנים
4. כפועל, ולהסתפק בעונש של התראה או נזיפה, או לחילופין, בהתליית הרשיון לחצי שנה
5. בלבד, בהתאם להחלטת הועדה.
- 6.
7. לעניין ההגנה מן הצדק, טען המערער בפני הועדה, כי היה עליה לחקוק על הסף את
8. הקובלנות כנגדו. הועדה, כמו גם המשיב 2, דחו את טענתו. המערער שב והעלה טענה זו גם
9. בפני
10. המערער טען, כי האירועים נשוא הקובלנות אירעו 13 שנים לפני הגשת הקובלנות, ובכישד
11. שנים נמנע הגורם המטפל במשרד הבריאות לטפל בה, מבלי שנתן כל נימוק להשהיה
12. קיצונית ובלתי סבירה זו.
13. לא מצאתי להתערב בהחלטותיהם של הועדה ושל המשיב 2 בעניין זה.
- 14.
15. בעל"ש 2531/01 שמעון חרמון נ' הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל-אביב יפו ולא
16. פורסם, ניתן ביום 16.3.04, להלן "פס"ד חרמון". דן בית המשפט העליון בדוקטרינה של
17. הגנה מן הצדק, בשל שיהוי לא סביר בהגשת הליכי משפיעת. באותו מקרה, ביצע המערער,
18. בהיותו עורך דין, עבירת רצח, בטרם הורשע בדינו, פרש המערער מרצונו מחברות בלשכת
19. עורכי הדין. 13 שנים לאחר ביצוע העבירה, ולאחר שהמערער ריצה את עונשו, יזם הועד
20. המחוזי של לשכת עורכי הדין הליך משפיעתי נגדו, במטרה להוציאו מהלשכה
21. כבי השופטת פרוקציה קבעה באותה פרשה
22. "...נסיבות עניין זה חושבות שיהוי חמור בהליך המשמעת שנוקט על ידי הועד המחוזי
23. כנגד המערער. השתתותו של הקובל במשך שנים רבות עד לנקיטת ההליך חורגת באופן
24. קיצוני מאמות מידה סבירות המתחייבות באכיפת דין המשמעת, ויש בה כדי לפגוע
25. בעיקרי הצדק וההגינות הנדרשים לקיום הליך משמעת. שיהוי כזה, שאין בצידו כל הצדק
26. סביר, פוגע בתכליתו של דין המשמעת לאכוף נורמות התנהגות ראויות בסמיכות ככל
27. האפשר לאירוע נשוא המשפט. הוא אינו מתיישב עם חובת הרשות הציבורית למצות תוך
28. זמן סביר את סמכותה לנקוט בהליכים נגד נאשם כאשר מלוא האמצעים נתונים
29. בידיה..."
- 30.
31. המערער הפנה לדבריה הנ"ל של כבי השופטת פרוקציה, וטען, כי בדומה לפס"ד חרמון, גם
32. במקרה זה, ישב המשיב 4 בחיבוק ידיים במשך שנים, ללא כל סיבה, ולא טרח להניש את
33. הקובלנות. לטענתו, אם קבע בית המשפט כי רוצח זכאי להגנה מן הצדק בנסיבות של
34. שיהוי, הרי שיש להחיל דוקטרינה זו אף על רופא שיניים המואשם בעבירות משפיעת
35. מינוריות, כהגדרתו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 נובמבר 2010

ע"ש 1066-09 ד"ר דן נגלר נווה נ' שר הבריאות-מדינת ישראל ואח'

- 1 דא עקא, שכב' השופטת פרוקציה בפס"ד חרמון, הדגישה, כי שאלת תחולת הגנה כן הצדק
2 בשל שיהוי, מחייבת איזון בין שלושה יסודות: השיהוי הסוביקטיבי – התנהגותו של יוזם
3 ההליך; השיהוי האוביקטיבי – השפעת חלוף הזמן על האינטרסים הלגיטימיים של בעלי
4 הדין. הפגיעה בשלטון החוק – מידת הפגיעה בשלטון החוק עקב ביטול ההליך
5 במסגרת האיזון בין היסודות יש לשקלל את שאלת חלוף הזמן. מאז היו בידיו של המובל כל
6 האמצעים הנדרשים לצורך נקיטת הליך המשמיע, וכן את ההיסוף ואופי הפגיעה הצפויה
7 בנקבל כתוצאה מהאיחור בנקיטת ההליך. ההליך יבוטל במקרים קיצוניים וחריגים בלבד.
8 במידה, וההליך המשמיעי עומד בסתירה בולטת לדרישות הצדק וההגנות
9 לא שוכנעתי שמידת הפגיעה במערער הגיעה לרמה הנדרשת בפסיקה.
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
11. כנו גם המשיב 2, קבעו, כי התנהלותו של המערער היא זו שגרמה לאיחור בהגשת
הקובלנה. כך אמרה הועדה: "הנקבל לא שיתף פעולה עם משרד הבריאות ולא נענה
למכתבים רבים שנשלחו אליו. מכתבים רבים, שנשלחו לנקבל, חזרו למשרד הבריאות
מהסיבה שלא נדרשו על ידי הנקבל... שיטת הנקבל שלא להמציא מסמכים, ושלא לשותף
פעולה עם משרד הבריאות, ניכרת עד לתקופות האחרונות, בהן עשה משרד הבריאות
מאמץ לבדורים מקיפים איתו בועדה שמונתה, בענייני".
אף המשיב 2 התייחס לחוסר שיתוף הפעולה והתחמקותו של המערער מכתן הסברים
וכהצגת חומר רמאי שנדרשו לצרכי בירור ההליך המשמיעי.
במצב דברים זה, לא ניתן לדעת, מתי היה בידו המשיב 4 מלוא החומר הדרוש לצורך פתיחת
ההליך המשמיעי, אך עולה, שהמערער גרם לעיכוב בכך שלא המציא את החומר שנדרש
המערער גם לא הבהיר וטען כיצד פגע השיהוי ביכולתו להתגונן בהליך הננקט נגדו.
המערער מוסיף וטוען, כי מאחר שבראש הועדה עמד כנהל מחלקת בריאות השן אצל
המשיב 4, יש בכך להטיל ספק ביכולתה של הועדה לבקר את אנשי המשרד ומנהליו בשל
השיהוי
אין מיטש בטענה זו. הוועדה התחשבה ונתנה משקל רב לטענת השיהוי, כאשר קבעה את
האמצעי המשמיעי שיינקט כנגד המערער.
12. הוועדה והמשיב 2 הגיעו למסקנה, כי בנסיבות הענין, אין השיהוי מצדיק את ביטולן של
הקובלות וההליך המשמיעי שנקט כנגד המערער, אך יש להביאו בחשבון כנסיבה לקולא
בקביעת האמצעי המשמיעי שיינקט נגדו. מסקנה זו, סבירה בעיני, ולא מצאתי כי נפל בה
פגם המצדיק התערבותי.
13. אשר להוכחת אשמתו, טען המערער, כי שגו הוועדה והמשיב 2, בקבעם, שהמערער עבר
עבירות משמיעיות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 נובמבר 2010

ע"ש 1066-09 ד"ר דן נגלר נווה נ' שר הבריאות-מדינת ישראל ואח'

- 1 לטענת המערער, לא הוכחה אשמתו בראיות שהובאו בעניין זה, טען המערער, כי לשם
- 2 בירור אופן הטיפול הרפואי נשוא הקובלנה הראשונה, נבדקה המתלוננת על ידי הרופא
- 3 המחוזי ד"ר גורדון. ד"ר גורדון פעל ללא סמכות חוקית, תוך פגיעה בזכויות יסוד; ד"ר
- 4 גורדון לא שמע את טענותיו של המערער, ולא איפשר לו לעיין בחומר הראיות ולמסור את
- 5 תגובתו; בבדיקה שנעשתה ע"י ד"ר גורדון, לא זכה המערער לייצוג משפטי. ד"ר גורדון
- 6 הסתמך על גירסת המתלוננת בלבד ולא ניהל פרוטוקולים כנדרש. ד"ר גורדון ניסח את
- 7 הקובלנה כנגד המערער. למרות שהסמכות לעשות כן נתונה למנכ"ל משרד הבריאות, כך
- 8 המערער
- 9
- 10 הועדה קיבלה את הממצאים של ד"ר גורדון, וקבעה, כי המדובר ב"פמצאי אמת" באשר
- 11 לטיפול (בלשונה) איני מוצאת מקום להתערב בקביעות מקצועיות מסוג זה.
- 12 כלל ידוע הוא, כי בית המשפט, בהליך שמערך לפי סעיף 45 לפקודה, בודק את סבירות
- 13 ההחלטה ואין הוא מתערב בקביעות מקצועיות ובממצאים עובדתיים של ועדת מומחים.
- 14 שאושרה ונבחנה על ידי הרשות המוסמכת. הלכה היא, כי בית המשפט לא יתערב בהחלטה
- 15 של ועדה מקצועית כל עוד לא נפלה בה שגה חמורה, או שממצאיה אינם מעוגנים בחומר
- 16 הראיות. כך בע"א 3425/90 ד"ר אלכסנדר פינסטרבוס נ' שר הבריאות, פ"ד מו(1) 321, ע"פ
- 17 330-329.
- 18 "נראה לי על-כן, כי בבואנו לבחון את קביעותיה העובדתיות של הוועדה, נעשה כן
- 19 על-פי הכללים המנחים אותנו שעה שאנו מתבקשים לשקלל התערבות בממצאיה
- 20 של דוגה שיפוטית נמוכה יותר, שכן גם במקרה דנן נערכו חקירה ודרישה יסודיות
- 21 ומקיפות על-ידי חברי ועדה שהיא מעין שיפוטית, שמיומנות להם בנושא הנבדק
- 22 ושהם בעלי הבנה בנושאים הרפואיים שנחקרו.
- 23 נתערב איכוא בממצאיה רק אם יתברר, כי הוועדה שגתה שגיאה חמורה ועקרונית
- 24 בקביעותם, או שהממצאים אינם מעוגנים בחומר הראיות".
- 25
- 26 ממצאיו של ד"ר גורדון נוגעים לאופי הטיפול נשוא הקובלנה הראשונה ותוצאותיו המדובר
- 27 בהערכה מקצועית על סטך התרשמותו המקצועית ובדיקתה של המתלוננת. הוועדה בחנה
- 28 את הממצאים, בחינה מקיפה ומעמיקה ונתנה את המלצתה, רק לאחר ששמעה את טענותיו
- 29 של המערער, אשר אף הסתייע בהבאת כוונתה מבעמו. מסקנות הוועדה בעניינים
- 30 המקצועיים הועברו למשיב 2, שבחן אף הוא בחינה יסודית ומעמיקה את החומר שהובא
- 31 בפניו. ממצאיו של ד"ר גורדון נבחנו בשני שלבים, על ידי גורמים מקצועיים שלהם יכולת
- 32 להתרשם באופן בלתי אמצעי מאמינות הבדיקות הרפואיות של ד"ר גורדון
- 33 אינני מוצאת להתערב במסקנות הוועדה, שקבעה שאין מקום לחלוק על ממצאיו של ד"ר
- 34 גורדון
- 35

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 נובמבר 2010

ע"ש 1066-09 ד"ר דן נגור נווה נ' שר הבריאות-מדינת ישראל ואח'

16. ביחס לקובלנה השנייה, טען המערער, כי לא הוכחה אשמתו בעבירה משמיעתית.
 בענין זה, פרס המערער במסגרת היעדר דגן, את גירסתו ביחס לדיווחים שהעביר לחברת הביטוח בענין הטיפול בנושא הקובלנה השנייה. המערער התייחס לעדויות שנשבעו בפני הועדה ולממצאיה העובדתיים ביחס לאותן עדויות. אכן, אין המדובר בממצאים רפואיים. אך אין בכך להצדיק את בירור טענותיו העובדתיות של המערער במסגרתו של היעדר.
17. הקובלנה השנייה, נבדקה לעומק על ידי המשיב 2 אשר בחן את טענותו של המערער, כי המדובר בסכסוך כספי במישור האזרחי, שאינו גובל בעבירת משמיעת.
 המשיב 2 קבע, כי בענין זה הגיש המסתלונן תביעה כספית נגד המערער, והמערער לא הופיע בשט ישיבות של בית משפט שנקבעו לדיון בתביעה. ובסופו של יום התקבלה התביעה במעמד צד אחד. המערער לא הגיש יעדר על פסה"ד שניתן בתביעה.
 המערער לא התנגד להחלטתה של חברת הביטוח להפסיק את שיתוף הפעולה עימו. המשיב 2 קבע, כי בפעולותיו מול חברת הביטוח, עבר המערער עבירה משמיעתית של התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה, מאחר ורימה את המטופל ואת חברת הביטוח. המשיב 2 מצא פן של חוסר בעובדה שמערער נמנע מלהחזיר למטופל כספים שנטל מינו שלא כדין.
 לא מצאתי להתערב בממצאיו החד-משמיעיים של המשיב 2, אשר שקד ובדק את מילוא השיקולים והטענות הרלבנטיות והגיע למסקנה סבירה, ראויה ונכונה.
18. יגל אף החומרה שבמעשיו של המערער כמתואר בצו של המשיב 2, אני סבורה, כי טענותיו של המערער באשר ליחס שבין המלצת הועדה להתלות את רשיונו לתקופה של חצי שנה בלבד, ובין הצו של המשיב 2 המתלה את רשיונו למשך ארבע שנים, ראויות לבחינה המערער טען, כי המשיב 2 הפך על פיה את החלטת הועדה וכפל את עונש ההתליה פי שמונה בכך, לטענתו, התעלם המשיב 2 מפסיקת בית המשפט העליון, לפיה ועדה לפי סעיף 44 לפקודה, היא ועדה בעין שיפוטית, המשווה לערכאה ראשונה שיפוטית. בית משפט יתערב במסקנותיה, רק אם הוועדה שגתה שגיאה עקרונית, או שמימצאיה אינם מיוגנים בחומר הראיות.
19. בטרם אתייחס לטענת המערער לגופה, אני רואה להעיר, כי המערער ביקש לאחוז את החבל משני קצותיו.
 כאשר תקף המערער את ההרשעה לגופה, לא טען למיקצועיותה של הועדה ולא התייחס להלכה הקובעת, כי היקף ההתערבות בהחלטותיה המיקצועיות, מצומצם. לא כך נהג, כאשר ביקש לאמץ את המלצתה בענין העונש, אז תמך את טענותיו על הלכות של בית המשפט העליון אשר קבעו את ההיקף המצומצם של ההתערבות בהחלטות הועדה (ראו, בעיקרי הטמנון של המערער: ע"א 3786/90 ד"ר ברוך נגד שר הבריאות פד"י מונ(1) 671, 661 – 1992 וכן רע"א 8074/06 ד"ר זיאדן נגד שר הבריאות, תק-על 2007 (1), 1767, 2007).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 נובמבר 2010

ע"ש 1066-09 ד"ר דן נגלר נווה נ' שר הבריאות-מדינת ישראל ואח'

20. יחד עם זאת, צודק המערער בטענתו, כי אין לבטל כלאחר יד, את החלטת הועדה שישבה על המדוכה במהלך שלוש שנים. קיימה כ-12 ישיבות, שמעה עדים ועיינה בכמות גדולה של ניסוחים וראיות, והתרשמה ישירות מן החומרה שבנישיו. המערער הדגיש, כי המשיב 2 בחן את המלצות הועדה מבלי שהעדים הופיעו בפניו, וללא בחינה בלתי אמצעית של הראיות לגופן, ולא שמע אף את טענות הצדדים.
- במצב דברים זה, הסטייה הכה משמעותית בהיקף תקופת התליית הרשיון, מחייבת לבחון את שאלת סבירות תקופת ההתלייה.
21. המשיב 2 קבע בשיקוליו, כי אין להתעלם מגישת הועדה המקצועית, וכי שומה עליו לאמץ את המלצותיה. המשיב 2 אף ציין, כי נתן משקל לגישת הועדה באשר לתקופת ההתלייה יחד עם זאת, אני סבורה, כי הסטייה מלמדת על כך כי לא ניתן משקל מספיק וראוי למסקנת הועדה אל מול המישקל שנתן המשיב 2 לחומרת המעשים של המערער, לפי גישתו. איוון ראוי בין ההמלצה של הועדה ובין חומרת המעשים כפי שתוארה בהחלטת המשיב 2, צריך היה לבוא לידי ביטוי בהיקף תקופת ההתלייה. החלטת הועדה לנוכח החומרה בנישיו של המערער, מכלה מידי עם המערער, אך המשיב 2 חרג באופן קיצוני מהחלטתה יש לראות בכך טעות המצדיקה את התערבותו בית המשפט.
22. לאחר שבחנתי את המלצת הועדה, אל מול תאור המעשים וחומרתם כפי שעלו בהחלטתה ובהחלטת המשיב 2, הגעתי למסקנה, כי באיוון ראוי של השיקולים השונים, מחד גיסא, חומרת המעשים כפי שעמדו עליהם הועדה והמשיב 2, ומאידך גיסא, שיקוליה של הועדה להקל בעונשו נוכח השיהוי הרב מאז בוצעו המעשים, יש להעמיד את תקופת ההתלייה על שנתיים ימים בלבד.
23. על כן, אני מקבלת את הערעור באופן שתקופת ההתלייה תעמוד על שנתיים ימים, החל ביום 1.1.2011.
- כל צו ביניים לעיכוב הליכים – מבוטל החל ביום 1.1.2011.
- בנסיבות העניין – אין צו להוצאות.
- ניתן היום, י"א כסלו תשע"א, 18 נובמבר 2010, בהעדר הצדדים.
- המזכירות תשלח עותק פסק הדין לצדדים.

שרה ברוש, שופטת

30
31